Sygn. akt II K 151/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Folkman

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2018 roku na rozprawie sprawy

M. F.

s. G. i E. z domu M.

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

W dniu 21.11.2018 r. około godziny 19:55 przy skrzyżowaniu ulicy (...) / (...) w P., pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki P. (...) numer rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 19:56 do stężenia 0,89 mg/l (alcosensor), o godzinie 20:12 do stężenia 0,90 mg/l (alcosensor), o godz. 20:29 do stężenia 0,78 mg/l, o godz. 20:30 do stężenia 0,77 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym pomimo tego, że był wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 21.11.2016 r. syg. akt II K 602/16 za kierowanie pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

orzeka:

1. oskarżonego M. F. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tą zmianą w jego opisie, że dopuścił się go w dniu 21 stycznia 2018 r. oraz z tym uzupełnieniem, że kierował pojazdem mechanicznym także wbrew zakazowi orzeczonemu w sprawie II K 602/16 i za to na podstawie art. 178a§4 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69§1, 2 i 4 kk, art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 72§1 pkt 3 i 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby oraz do systematycznego wywiązywania się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem małoletnich dzieci;

4. na podstawie art. 42§3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

5. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

6. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

(ograniczenie uzasadnienia na zasadzie art. 423 § 1a kpk)

M. F. stanął pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że:

w dniu 21.11.2017r. około godziny 19:55 przy skrzyżowaniu ulicy (...)/(...)w P., pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki P. (...) o numer rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 19:56 do stężenia 0,89 mg/l (alcosensor), o godzinie 20:12 do stężenia 0,90 mg/l (alcosensor), o godz. 20:29 do stężenia 0,78 mg/l, o godz. 20:30 do stężenia 0,77 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym pomimo tego, że był wcześniej sazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 21.11,2016 r. sygn. akt IIK 602/16 za kierowanie pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk.

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do oceny, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tego czynu.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania czynu zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był ona osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw. Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób umyślny, albowiem kierował pojazdem mechanicznym-samochodem osobowym w stanie nietrzeźwym. W stan ten wprawił się dobrowolnie i zdaniem Sądu powinien był i mógł przewidzieć skutki swego postępowania w tym stanie. Kierował samochodem po drodze publicznej.

W toku postępowania przygotowawczego i sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia czynu i wyraził skruchę, tłumacząc swój postępek ciężką sytuacją rodzinną i osobistą oraz zwyczajną głupotą.

Oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona typu kwalifikowanego, wprowadzonego ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest w tym przypadku uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art.115 § 16 kk przyjmujący, że zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm^3 wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony znacznie przekroczył ustawowy próg.

Podstawową zasadą prawa o ruchu drogowym jest bowiem trzeźwość kierującego pojazdem mechanicznym. Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu.

W ocenie Sądu, czyn którego dopuścił się oskarżony cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Świadomie poruszał się pojazdem mechanicznym po drodze publicznej pomimo tego, że jest to zabronione. Wsiadając do pojazdu miał świadomość tego, że wcześniej spożywał alkohol, a nadto obowiązywał go sądowy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego.

Oskarżony jest winny, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz treść cytowanych powyżej przepisów wskazują, że oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w art. 178a § 4 kk, który stanowi typ kwalifikowany w stosunku do występku z art. 178a § 1 kk. Kierował bowiem pojazdem mechanicznym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości oraz wbrew obowiązującemu go zakazowi kierowani tego rodzaju pojazdami.

Przy ustalaniu rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu środka karnego Sąd baczył, by były one adekwatne do okoliczności sprawy, a zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego zasady trzeźwości uczestników ruchu drogowego.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią karalność oraz kumulację znamion (stan nietrzeźwości oraz złamanie zakazu kierowania pojazdami). Po stronie okoliczności łagodzących Sąd uwzględnił, iż oskarżony przyznał się, wyraził skruchę.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby 3 lat. Wprawdzie przepis art. 69 § 4 kk pozwala warunkowo zawiesić wykonanie kary wobec sprawcy występku z art. 178 § 4 kk tylko wyjątkowo, ale w ocenie Sądu Rejonowego w tej sprawie okoliczności takowe właśnie występują. Z wyjaśnień bowiem oskarżonego wynika, że w przypadku osadzenia go w zakładzie karnym najbardziej ucierpi na tym jego rodzina, z którą wprawdzie aktualnie razem nie zamieszkuje, ale partycypuje w kosztach utrzymania trojga małoletnich dzieci oraz pomaga osobiście w ich wychowaniu. Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że należy wymierzyć oskarżonemu karę tak ukształtowaną, co da mu szansę na wywiązanie się ze swoich obowiązków względem rodziny i pozwoli na ostateczne zweryfikowanie słów oskarżonego o tym, czy istotnie chce dokonać zmian w swoim życiu.

W związku z tym, że oskarżony zagrażał swoim postępowaniem bezpieczeństwu w komunikacji na podstawie art. 42 § 3 kk należało go pozbawić możliwości kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dotyczy ruchu lądowego. Mając na uwadze stan nietrzeźwości kierującego, który znacznie przekroczył ustawowy próg, oraz wcześniejszą karalność, Sąd orzekł powyższy zakaz na okres 5 lat, uznając że będzie to dla oskarżonego wystarczająco dolegliwe, a jednocześnie adekwatne do stopnia zawinienia. Sąd nie znalazł podstaw faktycznych ani prawnych do surowszego potraktowania oskarżonego w tym zakresie. Sąd przyjął, iż co do osoby oskarżonego zachodzi właśnie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Tymi okolicznościami było to, że oskarżony jest jedynym żywicielem rodziny, dlatego nie ma potrzeby, aby sięgać po najsurowszy środek karny w postaci dożywotniego zakazu. Dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego nie miałby pokrycia w aktach sprawy. W ocenie Sądu wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego będzie pozbawienie go możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym przez 5 lat.

Zawieszając wykonanie kary Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby oraz do systematycznego wywiązywania się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem małoletnich dzieci (co było jedną z głównych przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności).

Jednocześnie dodatkową dolegliwością dla oskarżonego jest orzeczone wobec niego świadczenie w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w oparciu o treść art. 43 a § 2 kk.

O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o brzmienie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223). W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd może zwolnic (nie ma obowiązku) oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania , że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Zachował swą aktualność pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 lipca 1983 roku, (sygn. Rw 529/83, OSNKW 1-2/1984/21) mówiący, iż zwolnienie od kosztów postępowania za którąkolwiek instancję jest fakultatywne i ocenne, co obliguje sąd do wskazania występujących w sprawie okoliczności, które stanowią podstawę ustalenia,

że uiszczenie kosztów postępowania byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Odnosząc się do sytuacji materialnej i osobistej oskarżonego zauważyć należy, iż ma on na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, ma zobowiązanie alimentacyjne, jest bezrobotny. W tym stanie rzeczy uzasadniona jest ocena, że uiszczenie kosztów sądowych chociażby w części byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Reasumując, zważywszy na sytuację materialną, osobistą oskarżonego, sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.